

A més de la simple però sensible funció d'informar, els mitjans de comunicació són generadors naturals d'opinió pública. Ens predisposen determinantment en l'apreciació de les realitats, sigui conformant sentiments de grup o abundant estrictament en informacions interessades.

Enfront d'aquest govern consentit de la informació, uns altres successos queden, en canvi, sense cobertura mediàtica perquè, a força de repetir-se, perden l'interès del gran públic, limitat quasi exclusivament als fets extraordinaris. Així, moltes situacions esfereïdores i conductes alarmants resten orfes d'espai testimonial i ignorades per immediatesa. Diríem, senzillament, que ja no són fets aïllats ni rars i, doncs, no tenen cabuda en els espais informatius habituals. Per exemple: la deficient atenció que en la majoria dels casos reben els nostres avis, la manca d'espais i d'infraestructures adequades per atendre les necessitats infantils, la desatenció als requeriments indefugibles dels discapacitats, o les desigualtats de gènere i violència que pateixen les dones. Tot plegat ens fa pensar que els nostres occidentals sistemes de convivència més o menys democràtica, tinguts per més justos que d'altres sistemes aliens, emparen greus i constants desequilibris entre col·lectius.

Com a contrapartida a aquest poder que d'antuvi s'arroga la premsa, no hauria d'apujar-se el llistó de la seva responsabilitat ètica? Salvaguardar i difondre notícies-valors (segurament hauríem de trobar un terme més precís) es fa doncs, cada cop més, un deure inexcusable i exigible als mitjans de comunicació, en correspondència al dret irrenunciable de la societat per conquerir més referents de dignitat. Tanmateix, aquesta classe d'interessos tampoc no semblen tenir atractiu per a moltes fonts de notícies, certes institucions i empreses influents que, com és sabut, "es deuen" més que "deuen". És en això que hauríem de poder distingir els veritables mitjans de comunicació d'entre uns altres interessos. Qui, si no, defensarà el que és el bé comú en front dels particularismes i afers privats?

És cert que aquella capacitat natural que té la premsa d'in-

fluir en la societat té el seu costat positiu, ni que sigui perquè porta a conformar sentiments compartits a l'entorn de temes transcendents i a establir corrents d'enteniment o de distanciament, segons els casos. Els mitjans, en efecte, se sensibilitzen més o menys davant successos i esdeveniments i, com més pluralitat d'opinions gestionen, més s'apropen a l'enriquiment de la veritat, però avui això ja no és pas suficient.

Els titulars d'aquest poder magnífic que suposa el control dels espais divulgadors, haurien fer un esforç per incorporar aquelles notícies que, sense ser-ho estrictament, esdevenen valors de caire humanista i d'utilitat social. Es tracta de defensar de valent aquelles realitats que signifiquen abundar en la dignitat de les persones, encara que per això haguem de plan-

tar cara, també, a las jerarquies que imposa l'actual sistematització informativa.

La societat reclama avui aquest *plus* de compromís mediàtic. No n'hi ha prou amb garantir una impenitent i aparent pluralitat informativa (encara que fonamental per al sosteniment del nostre ordre democràtic), sinó que es fa cada vegada més necessari atendre la diversitat col·lectiva, des de l'assumpció de valors per part dels periodistes mateixos. Com que les paraules creen realitats, els qui les manufacturen i transformen en productes de consum de massa són els

FERRAN POUS
Dibuixant

qui més han d'empènyer cap aquest salt qualitatiu.

Tots els professionals de la informació passàrem així a convertir-nos, més que en notaris del que és notori, en registradors del que passa desapercbut, tot omplint les absències de sensibilitats que comença a patir, perceptiblement, una gran part de nostra societat, cada cop més allunyada d'una convivència de qualitat.

La protecció dels valors socials garanteix el gaudi dels drets individuals i els mitjans de comunicació poden ser els millors aliats per aconseguir-ho. Reclamo el paper de servidor públic que li correspon exercir al periodista, en tant que professional cridat a satisfer un dels més elementals drets de la societat democràtica: la informació. I propugno també ampliar generosament l'espai públic de la premsa.